

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu a SOŠPg Jeronýmova

Jégéčko doporučuje:
reportáž z maturitních
plesů 4.A a 4.B

Návštěva parku
Soči-Letná

M. Půta přednášel
na Jergymu

Na(Ne)čisto 2014

Úvodní slovo

Čas se s časem sešel, máme tu konec února a s ním i nové Jégéčko. Tak, jako se nám změnilo pololetí, dochází i k drobným změnám v naší redakci. Upřímně doufám, že tyto změny ani nepostřehnete. Ale k číslu - rád bych upozornil na článek o pár centimetrů níže, hlavně proto, že se týká nás všech. Dále jsme také věnovali tři strany maturitním plesům 4.A a 4.B. Mimo jiné jsme se také ptali, jak prožívali první pololetí úplní nováčci - primáni a prváci.

Za celou redakci vám přeji příjemné čtení!

Jakub Hrubý
šéfredaktor

Obsah

- 2 Novinky
- 6 Kultura
- 11 Rozhovor...
- 12 Nedělní chvilka poezie
- 14 Próza na neděli
- 16 Čím se baví gymláci
- 18 Kulturní vložka

Novinky

S poctivostí nejdál dojdeš?

Člověk by řekl, že v takovém institutu jako je naše gymnázium se budou studenti respektovat a pomáhat si. Často však narazíme na velmi nepříjemné momenty, které nám tuto iluzi vezmou. Pro názorný příklad nemusím chodit daleko, stačí se podívat do školní jídelny. Ač je čekání ve frontě únosné a především spravedlivé, tak se přesto vyprofilovalo několik skupinek drzých studentů, kteří si myslí, že pro ně tato nepsaná pravidla neplatí a bez okolků jdou mnohdy rovnou na začátek fronty. Je samozřejmé, že někteří studenti mají například pouze

delší přestávku na oběd, u těch je toto jednání pochopitelné a tolerovatelné, bohužel je zde mnoho jedinců, kteří toto dělají vysloveně úmyslně. Nejenže je to velmi neetické, ale rovněž to ukazuje na mnoho dalších problémů. Nikdo těmto lidem zřejmě nikdy nevštípil základní pravidla slušného chování, ani úctu ke společnosti samotné. K nynějšímu rozšíření tohoto jevu přispívá jak laxní přístup profesorů tak i samotných žáků, kteří tedy zřejmě uznávají tyto jedince jako jakési výše postavené osoby, které si toto mohou dovolit.

Bezohledných jedinců přibývá a běžný student disponující alespoň zbytkem cti je postaven před palčivé dilema. Jak se zachovat? Co když toto provádí váš kamarád? Přidáte se k němu? Vždyť komu by se chtělo čekat. A co když se někdo snaží dostat před vás, tak že předběhl celou řadu. Necháte ze sebe udělat ovci? A pokud jste profesorem, budete jen přihlížet nebo zakročíte? Tímto bych chtěl apelovat na všechny kterých se toto týká, aby udělali to, co povzjují za správné. Ukažme, že si zasloužíme být označováni jako elita národa.

Clarke Soundon

Exkurze do olympijského parku Soči - Letná 2014

V pátek 7. února se konala exkurze do Prahy, přesněji přímo na Letnou do Olympijského parku. Byl zde pro studenty předem připravený zábavný program, kde si během dne mohli vyzkoušet pár zimních sportů, které se právě objevují i na zimní olympiádě. Jelo sem hned několik škol a každá měla trochu jiný program. Počasí nám přálo, bylo hezky a na zimu dost teplo. Po zanechání našich věcí ve vyhříváném stanu nás zde uvítal hlavní organizátor a dozvěděli jsme se, že jako první si půjdeme vyzkoušet curling.

Byla to ohromná legrace, jelikož si to dosud nikdo z nás nevyzkoušel a mnohdy odraz končil placákem na ledě s natlučenými koleny nebo tzv. tulením převalením. Pak nám to ale pomalu začalo jít a mohlo se již vrhat kameny po ledě. Avšak pár chlapcům se mnohem víc líbilo „zametát“ koštětem před klouzajícími kameny. Jejich maminky by zřejmě jásaly radostí, jak se chlapci se zájmem chopili košťat. Následoval biatlon – běžky a střelba. V půjčovně jsme si postupně vzali běžky, boty i hůlky a šlo se na to. Prostor pro biatlon nebyl zase až tak velký, pro zkušené běžkaře to

nemusel být zas tak velký zážitek, ale pro úplné začátečníky to hezky stačilo, navíc zde byl dostatek trpělivých instruktorů. Velmi zajímavá byla zkouška střelby. Poté, dostatečně vyhladovělí, jsme se odsunuli zase stranou od sportovišť do

stanu, kde jsme měli možnost se trochu ohřát a najíst se.

Jako poslední a závěrečný bod programu nás čekalo bruslení na ledě. Okruh bruslařské dráhy byl krásně dlouhý, dalo se vjet i doprostřed, kde bylo ledové náměstíčko. Též jsme se dočkali několika milých instruktorek bruslení, takže kdo dosud bruslit neuměl, rychle se to naučil, a kdo bruslit uměl, náramně si užil pohodlnou jízdu po okruhu. Bruslařská dráha se dle mého názoru pořadatelům povedla ze všeho nejvíce.

Příjemně unaveni ze všeho toho sportování jsme se pomaličku vydali k autobusu a mířili zpět domů, do Liberce.

Zuzka Morávková

Vzácný host na Jergymu Martin Půta

Jak již jistě víte z facebookových příspěvků naší školní televize, která musí mít všechno vždycky nejdřív, na naší škole byla uspořádána přednáška pod taktovkou 4. hejtmana Libereckého kraje, kterým není nikdo jiný než Martin Půta, který mimo jiné za dob, kdy naše gymnázium ještě koexistovalo s dnes již naším velkým

konkurentem gymnáziem F. X. Šaldy, sám jako pilný student kráčel po chodbách naší majestátní budovy. Hned ze začátku nás samozřejmě jako správná celebrita pár minut čekat, což nás akorát dohnalo do extrémní nedočkavosti, ale

měli jsme alespoň čas mezi sebou probrat, na co se ho budeme ptát. Jelikož jsme se s nikým takovým jakživ

nesetkali, všichni jsme se hbitě postavili v okamžiku, co vstoupil do dveří, přesně jako to děláme, když do třídy zavítá pan ředitel. Nejprve na nás vytasil pár kartiček s čísly, jako například počet obyvatel, kolik dělá státní příspěvek našemu kraji, a

podobné věci, které se mi v hlavě uchovat nepodařilo. Poté, co však přišel prostor na naše dotazy, se ozvali první odvážlivci, z nichž někteří vedli s panem hejtmánem velice vášnivou debatu, a pan Půta byl opravdu velice otevřený všem dotazům. A dokonce ho nevyvedl z míry ani dotaz na jeho měsíční příjem, vlastně proč se nepochlubit. Každopádně odpověděl všem

na veškeré jejich zvědavé dotazy. Jediné, co bych snad vytkla, byl kancléř pana hejtmana, z jehož pohledů jsem měla občas husí kůži, tak snad pan hejtman neřekl něco, co neměl. Ovšem vždy, když jsem měla takový nebo obdobně nepříjemný pocit, podívala jsem se na pana profesora Příbyla, který byl z pana Půty úplně na větvi a zářil jako sluníčko od první minuty, co ho viděl, až po tu poslední. A pokud jste zklamáni, že jste nemohli být přítomni, vyzdvihneme opět naši všudypřítomnou televizi, na jejímž youtube kanálu se kompletní videonahrávka z přednášky nachází.

Neutuchající bouře ročníkovek

Pokud si někdo myslel, že naši třídní učitelé přijdou první den školy do třídy s oznámením, že ročníkové cesty se zrušily, a my to i po objasnění důvodu vzdáme, tak je mou povinností vás z tohoto omylu rychle a nemilosrdně vyvést.

A nejedeme už v tom jen my, třetí ročníky. Jelikož naši kolegové o rok níže o tento týden

plný radosti prožitý s přáteli přijdou příští rok také a mají v sobě ještě víc vroucí a navíc i mladší krve a také mnoho energie na rozdávání, rozhodli se, že zakročí razantněji a po třídách zaslali podpisové petiční archy. Sami si můžete přečíst, jak rozčileně o tom píše jedna studentka z 2. A:

"Začátkem tohoto školního roku jsme se dozvěděli zprávu, že vedení naší školy se rozhodlo zrušit ročníkové cesty studentů třetích ročníků. Všichni máme kamarády, nebo sourozence ve vyšších ročnících, nebo již absolventy, od kterých jsme slyšeli jejich zážitky z těchto cest. Proto pro nás, studenty nižších ročníků, byla zpráva o zrušení velkým zklamáním. Rozhodli jsme se

zorganizovat petici, ve které jsme požádali pana ředitele o přezkoumání tohoto rozhodnutí a umožnění ročníkových cest, byť v

omezeném rozsahu. Peticí jsme chtěli ukázat, že studenti o tyto cesty zájem mají a zároveň vyjádřit naši ochotu ke spolupráci na případném řešení. Do podpisových archů se podepsalo přes 400

studentů starších 15 let. Petice byla odevzdána panu řediteli v průběhu minulého měsíce." Jestli to obměkčí srdíčka našeho vedení a zázračně se ročníkové cesty podaří obnovit (nejlépe již letos!!!), to je zatím ve hvězdách.

Avšak je tu ještě něco, díky čemuž jsme my, konkrétně tedy studenti třetích ročníků, na chvíli začali doufat. Pan profesor Dlouhý a pan Flégl pro nás totiž začali organizovat výlet asi na 2 dny do Krakova a Osvětimi, což by nám sice naše týdenní pobyty zcela určitě nenahradilo, ale byli bychom za to rádi. Ovšem samozřejmě jak

můžeme chtít jet někam na víc jak 4 hodiny a ještě místo vyučování? Takže pan Dlouhý pak řekl něco ve smyslu, že tam máme jet o víkendu. Zase nic... Přitom na ročníkových cestách, kromě poznávání

nových kultur, učení se novým jazykům, trávení času s našimi skvělými profesory, či popíjení domácího jablečného moštu při kouzelném západu slunce, je skvělé právě to, že budeme týden bez učení! Ale od letošního roku je tu velká změna! Učit se budeme bez

přestání až do vysvědčení, a jelikož budeme jezdit na exkurze o víkendech, tak bychom měli všichni řádně promyslet, kdy se budeme učit na důležité předměty jako je matematika a fyzika.

Maturiták, nejlepší akce za posledních 20 let

Nikdo z nás nemohl dospát! Nikdo z nás nemyslel na nic jiného! V půl jedenácté dopoledne jsme měli zkoušku v kulturáku a ani jeden z nás nevěřil, že už je to tu... Náš maturitní ples!

Nacvičovali jsme maturitní nástupy, postavení při šerpování, doladřovali kostýmy společně s hudbou a samozřejmě se připravovali na večer. Maturantky svěřily své obličejky a své hřívky odborníkům, kteří se o ně královsky

postarali a maturanti si vyžehlili košile a prospali se, aby se připravili na tu kouzelnou noc. Odbila půl sedmá a v Kulturním domě v Liberci se shromažďovali krásné načesané a namalované slečny a upravení pánové v oblecích. Přípravy vrcholily a nervozita se dala krájet. Netrvalo dlouho a za chvíli byl kulturák přeplněný natěšenými rodiči, zvědavými profesory a profesorkami a nedočkavými kamarády. Všichni se usadili a ples byl, i přes menší zpoždění, zahájen. Celým večerem nás provázel Roman Kladivo, který se své role moderátora zhostil přímo skvostně a nejednou improvizací pobavil všechny z nás. Na podium jako první

nastoupila Pozitivní mládež a včele s Janem Molešem rozbušili všechna srdce nadšených fanynek a rozpochybovali ohromené fanoušky. 4.A a 4.B se

A-styl přišly konečně slíbené nástupy. Velice vydařený nástup třídy 4.A začal magickým videem o malém Ondrovi a jeho přátelích z magické

š koly čar a kouzel Jeronýmova. Velice se mi líbila grafika, vtipné narážky a úžasné zpracování. Po desetiminutovém videu přitancila ladně děvčata ze 4.A. Následoval boj o zlatonku a s pomocí paní profesorky Ivety Formanové našli

shromáždili u podia a podporovali své 3 spolužáky (Jan Moleš- zpěv, kytara, Martin Žabka- baskytara, Tomáš Kvasnička- bicí). Celý kratičký koncert zakončil Moly tradičně skokem mezi fanoušky. Po vystoupení taneční skupiny

sílu a společně porazili nejčernější magii a to maturitu z matematiky, za kterou byl schován pan profesor Horan. Po aplausu přišel nástup 4.B, která předvedla svůj svatý týden, kdy hlavního hrdinu Járu

Tomka rozptylovali od učení kamarádi, internet, holky, dokonce i nejkrásnější spoluzák Zmrv. Nakonec však došel k maturitě, zatancoval si s maturitními otázkami a od pětky ho zachránila naše třídní paní profesorka Jitka Hatriková, která přitancila s noblesou, elegancí a andělskými křídly a odstartovala něco famózní - harlem shake. Pudl, Zeman

mohli vidět na závěr maturitního nástupu 4.B. Po nástupech přišel skvělý proslov pana ředitele Jaroslava

Šťastného a samotné šerpování tříd. Poté začala volná zábava, kterou si všichni velice užili a s elegancí ji protančili. O půlnoci nastoupili pánové ze 4.A a 4.B na půlnoční překvapení. Napadají mě jen slova typu famózní, úžasné, vtipné prostě skvělé. Kluci naběhli v bílých tričkách a tmavě modrých kraťasech s třásněmi roztleskávaček. Vše začalo písní: „Skřítkové tesaři“, kdy se kluci přikutáleli,

pokračovalo to Franzlem Langem – samozřejmě jódlování nemohlo chybět a následovala Cascada, při níž předvedli kluci obdivuhodné kreace. Vše zakončila Celin Dion- zpívající Adam Ondráček ve člunu. Panové, musím říci, že jste pořádně rozbalili a ani Luštela, která následovala potom, na vás nemá. I když si všichni užili

písničky Patnáctiny, Lásky na pláži a jiné. Když odbily dvě hodiny ráno, všichni začali odcházet a večer, ze kterého jsme ze začátku měli strach a chtěli ho mít za sebou, utekl až moc rychle. Najednou si pár z nás uvědomilo, že to končí. Je to skoro včera, kdy

jsme nastoupili s obrovskou zvědavostí do prvního ročníku, užili si lyžařský kurz, prošli jsme chemickým terorem pana profesora Canova, načerpali plno zážitků na ročníkových cestách a přesto všechno jsme došli až sem. Už nám zbývá „jenom“ ta maturita. Tak hodně štěstí u maturity! Věřím, že každý z nás ji udělá, posune se v životě dál a ve vzpomínkách se bude vracet na svou střední školu, na ten náš růžovoučký ústav, kam jsme chodili někdy i rádi.

Maturiták 4.A a 4.B podruhé

Milí a drazí čtenáři Jégéčka. Jak s velkou pravděpodobností víte, když luna vyšla v měsíci únoru posedmé, uskutečnil se Maturitní ples letošních chloub školy: tříd 4.A a 4.B. No a popravdě si v duchu řeknete, co jste od nich čekali? Já je miluji, vy je milujete, mohlo to dopadnout vůbec jinak než zážitkem, který byl bez přehánění čakry povznášející a slzy do očí vnášející? Večer zahájila kapela, odvážím se říct, samozřejmě ve vši skromnosti, světové úrovně. Pozitivní Mládež. A jako její člen můžu s klidem tvrdit, že minimálně kapela si svůj koncert užila. Po koncertě přišli takové ty humorné, bránici nemilosrdně drásající nástupy obou tříd. Třída 4.A šokovala obecnost videoem, jehož kvality by se daly srovnávat s Oskarově ohodnocenými skvosty typu Avatar nebo Pán prstenů. Video i nástup 4.A byly zasazeny do tématu Harryho Pottera. Při krouživém ladném tanci děvčat slzy

rodičů určitě tryskaly na všechny strany a smáčely drahé bílé ubrusy. Když kluci začali tlouct v rytmu holemi do země, testosteron ve vzduchu by se dal odsávat brčkem. Nejedem z otců zajisté v zápalu náhlé mužnosti rozdrtil v ruce

show zakončenou vplutím Adama Ondráčka do prostoru na člunu Explorer 200 za zvuku znělky z Titanicu a následné odplazení všech aktérů přes střepy posetý parket. To ale nebylo všechno. Hned poté vystoupila fenomenální

kapela LuŠtĚLa, která do jinak velmi tradičního sálu vnesla šílenství. Sborově se zpívalo, tančilo, skákalo z pódia, plulo ve člunu, plulo v plaveckém kruhu, milovalo na pláži a jinak zvířecky řádilo. Poté už nezbývalo než protancovat se časoprostorem do

držící půlitr, nebo se v něm probudila prastará krev lovců mamutů a minimálně si dal večer po návratu z plesu značně krvavý steak, a to bez příboru. Na konci nástupu maturanti mocnými kouzly odehnali strašného lorda Maturitu a odtančili do šatny. 4.B měla také hezký nástup plný vtipných scének ze života každého z nás a velmi netradičním harlemshakem na konci. Následovalo lehce zdlouhavé šerpování a pak přišlo čekání na půlnoc. O půlnoci před vřavou diváků, kterých byl doslova plný sál, předstoupil výběr chlapců z obou tříd a předvedl svůj mistrovský kousek: roztleskávačskou

druhé hodiny ranní a odejít domů. Jako shrnutí musím říct, že jsem nezažil lepší ples, a troufám si tvrdit, že to není jen tím, že byl můj vlastní. Ale ať se pouze nevychvalujeme, minusem byl, jak jsem se doslechl, například výběr kapely, která hrála málo taneční hudby. To ale ani zdaleka nepřevážilo misky vah jinak tak famózního večera. Maturitní ples je jednou za život a ten náš byl tak šílený, že je to nejspíš jen dobře.

PS: Máme hernajs na co vzpomínat!

Jan Moleš

Na(Ne)čisto 2014

Už se to blíží! Všichni fanoušci amatérského divadla, necht' si zapíší do svých diářů, že letos již deváté Na(Ne)čisto se bude konat v termínu od 27. 2 – 2. 3. 2014. Tak, jako minulý rok, i letos proběhnou v rámci festivalu dvě přehlídky, a to nepostupové Na(Ne)čisto a Wolkrův Prostějov. No a co to vlastně Na(Ne)čisto je? Je to nepostupová a nesoutěžní divadelní přehlídka, které se může zúčastnit jakýkoliv amatérský divadelní soubor složený z dětí, studentů nebo dospělých. Přehlídka má dvě hlavní části, divadlo dětí a studentů a divadlo dospělých, ale soustředí se hlavně právě na první skupinu, tedy divadlo hrané dětmi studenty. Jak už název napovídá, většina představení má na Na(Ne)čistu svou premiéru, ale nemusí tomu tak být.

Všechna představení hodnotí odborná porota složená ze zkušených divadelních

odborníků, letos třeba v porotě můžete zahlédnout herce našeho divadla Jakuba Albrechta, do hodnocení se zapojuje ale i publikum. V rámci festivalu je možnost zúčastnit se seminářů pod vedením odborných lektorů, letos je na výběr ze tří seminářů – Divadlo Fórum, Improloga a Jevištní mluva. Bohužel pro ty z vás, kteří by se chtěli na semináře přihlásit, máme smutnou zprávu, protože přihlášky byly přijímány do 22. 1. 2014. Stejně se ale určitě přijďte podívat na hlavní a doprovodný program. Letos se můžeme těšit třeba na Havlovu

Audienci v podání souboru OLDstars nebo na trochu pikantnější představení, která jsou uváděna až večer v klubu Ateliér jako třeba Bylo nebylo... Dětem nepřístupno v podání libereckého souboru Steak Medium Rare. A pokud nejste

zrovna divadelní nadšenci, mohl by vás zajímat "koncert" Bukkake Brothers. Více informací k Na(Ne)čistu najdete na stránkách www.nanecisto.eu. Tak si nenechte ujít příležitost zúčastnit se tohoto festivalu, když se koná právě u nás doma v Liberci.

Rusalka

Měla jsem to potěšení v minulém měsíci shlédnout představení Rusalka v našem Libereckém divadle FX Šaldy, a to hned dvakrát! Vždy v kapku jiném obsazení a odlišné délce. Poprvé to bylo 7. ledna v rámci školy. I když to byla zkrácená verze, trvala 3 hodiny, a jak jsem pozorovala, několik mých spolužaček již při prvním dějství ztrácelo pozornost. Bylo to především proto, že kromě Vodníka nebylo nikomu rozumět, jelikož při operním zpěvu se při vysokých tónech některé samohlásky „komolí“, aby vyšel správný tón – nedivme se tedy, že když někdo místo „i“ zpívá „e“, a namísto „o“ zpívá „a“ (nebo tak nějak :D), začne text ztrácet na smyslu. Mně to osobně nevadilo. Základní zápletku jsem znala a díky skvělým hereckým výkonům jsem si většinu nejasností hravě domyslela. Velmi mě také zaujala scéna, která byla udělána z části velmi detailně (rybník, rákosí,...) a z části jen v symbolických náznacích (stromy, les) – tato kombinace byla opravdu zajímavá. Světelné efekty, technické prvky, kouřové efekty,.... Opravdu úžasně propracované, nestačila jsem žasnout. Ohromně jsem si to užila a moc se těšila na následující víkend, na nezkrácenou verzi, na kterou jsem už od listopadu měla s kamarádkou koupené lístky. Bohužel musím uznat, že se mi víc líbilo to, na kterém jsme

byly se školou. Jednak kvůli obsazení některých postav, a jednak kvůli délce – neměla bych problém vydržet necelé 4

hodiny koukat na divadlo, to ne, ale přijde mi, že scény, které byly pro školní představení vyřazeny, byly vyřazeny právem, a že v celkovém příběhu neměly žádnou váhu a téměř žádnou souvislost. Například: lesní víly asi 20 minut zpívají o tom, jak by chtěly mít dlouhé blonděaté vlásky..... nevím, zkrátka by mi tam tyto scény nechyběly – ale to je jen můj osobní názor.

Abych ale jen nekritizovala toto provedení, při nezkráceném vystoupení byl v obsazení mnohem lepší princ co se týče hlasu i vzhledu - co si budeme povídat- i to je u prince dost důležité.

Jinak ještě klobouk dolů před zpěváky a herci Věrou Poláchovou (Rusalkou) a Pavlem Vančurou (Vodníkem) – byl to opravdu „nadprofesiolání“ výkon. Pokud bych měla to celé shrnout, řekla bych asi toto: I když třeba nejste úplnými milovníky opery (jako třeba i já) myslím, že Rusalka je jedno z našich největších kulturních bohatství a každý Čech by ji měl alespoň jednou za život

vidět. Já osobně se snažím do divadla chodit minimálně jednou za měsíc, což se mi prozatím daří. Pokud jste typ, který není moc na klasiku jako je Rusalka, zajděte třeba na „Rodina je základ státu“ – u toho jsem se s kamarádkou smála od začátku do

konce.

Úplně nakonec bych vás chtěla pozvat a doporučit představení „Ruská Zavařenina,“ která je čerstvou novinkou. Premiéra byla 31.1. Já na tom byla s kamarádem a musím říct, že mě to opravdu mile překvapilo. Jestli máte rádi netradiční představení s lehkým humorem a zároveň i chvilkami na zamyšlení, opravdu **DOPORUČUJI** :) .

Míša Palaščíková

Jak hodnotí první pololetí na naší škole letošní primánci?

Náš redakční tým má pro vás skvělou novinu. Vypravili jsme se za studenty letošní primy a položili jim pár vcelku jednoduchých otázek. A výsledek byl velmi uspokojivý. Všem, kteří nám odpovídali na dotazy, se tu

totiž líbí! Uvidíme, jak změni názor, až budou v oktávě, ale to už je věc druhá. Zajímavé ovšem bylo, že se sem většina z nich rozhodla jít na doporučení jejich starších sourozenců, kteří tu často studují nebo

studovali. Dalo by se říci, že se tedy jedná o rodinnou záležitost. Druhým častým důvodem též bylo, že se jim Gymnázium F.X.Šaldy nelíbilo tolik jako to naše.

Připadá ti učivo na osmiletém gymnáziu těžší než na základní škole?

Eliška Novotná: ANO

Bětko Korytářová: NE

Kateřina Mlejnková: ANO

Eda Horbach: ANO

Ondra Moravec: ANO

Byl/a jsi spokojen/á s prvním vysvědčením?

Eliška Novotná: NE

Bětko Korytářová: ANO

Kateřina Mlejnková: NE

Eda Horbach: NE

Ondra Moravec: ANO

Líbí se ti na našem gymnáziu?

Eliška Novotná: ANO

Bětko Korytářová: ANO

Kateřina Mlejnková: ANO

Eda Horbach: ANO

Ondra Moravec: ANO

Proč sis vybral/a právě naše gymnázium?

Eliška Novotná: „Protože sem chodila má sestra.“

Bětko Korytářová: „Protože sestra byla na Gymnáziu F.X.Šaldy a nelíbilo se jí tam.“

Kateřina Mlejnková: „Mně to vybrala mamka.“

Eda Horbach: „Protože Gymnázium F.X.Šaldy nemám rád a navíc sem na tuto školu chodil můj bratr.“

Ondra Moravec: „Protože tu mám starší sestru z tercie a říkala, že je to tu dobré.“

Orfeus a Euridika

Anička Landsmannová, kvinta

Láska je krásný cit,
před ní se neutíká,
jednou jsi Orfeus,
podruhé Euridika.
Krásný a strašný cit
těžko říct, který více.
Když se dva milují
pak jasně planou svíce
naděje, radosti,
a jejich pochopení
je jejich hrdostí
a nad něj v světě není.
Jednou jsi Orfeus
a nesmíš hledět zpátky
jediné, co smíš,
je čítat mezi řádky
odmlk a pohledů,
které však nesmíš znáti
dívej se z nadhledu,
nebo se milá ztratí!
Pak Euridikou jsi
bez něj duše ztracená
trneš, zda vydrží,
či bude láska zmařená.
Vydrží? - Nevydrží?
Nesmíš ni naznačit,
jak záleží ti na něm,
nesmí se otočit!
Věříš, že dokáže to!
Musí to dokázatí přec!
Vždyť nebýt v světě jeho,
nemá už smysl žádná věc!
Ty Euridikou jsi,
podruhé Orfeem zas,
a možnost bytí spolu
prověří jedině čas...

Každý je jiný

Helena Kodýtková, prima

Primán

Nastoupil jsem do školy,
zabloudil jsem jednou.
V naškrobené košili
všichni tiše sednou.

Žáci ani nedutají,
strachy se jim dechy tají
O přestávce jde vše hladce,
pomáhám své kamarádce

Učím se, až budem psát,
mohla se jen smát.
Nedostala špatnou známku,
to by měla na kahánku.

Prvák

Jé, ten má ale svaly!
Ouvej, holky si ho vzaly.
Teď z toho mám depku
a k tomu svačinu bez lepku.

A kdopak tohle je?
Něco kecá ve stoje.
To bude třídní asi,
má však příliš krátké vlasy
A kdo zas vypnul počítač?
No díky, Karle. - Není zač!

Mocinky se těším,
dneska nejdu pěším.
Zlatíčko už čeká
s houskou jménem veka.
Nemám ani páru,
jak velkou má káru.
tak já běžím, čus,
nečekám na bus!

Sněhulák

Ondřej Moravec, prima
Ze sněhu se postavil,
z uhlíků se ozdobil,
na hlavu si hrnec dal,
do ruky si koště vzal.

Je jich více není sám,
stojí, stojí bílý pán,
na jaře se všechno změní,
ve vodu se hned promění.

Další zimu zase přijde,
kdo ví, jestli mu to vyjde,
sněhu bylo letos málo,
vůbec nevím, co se stalo.

Na krmítku sedí pták,
kouká na něj sněhulák,
děti ho moc rádi staví,
dospělé to také baví.

V prosinci se objevil
a radost nám nadělil
že si můžeme postavit,
sněhuláka jak má být

Ráno jsem ho nenašel,
asi někam odešel,
až si koupí nový pas,
další zimu je tu zas.

Elfí hraničářky

Shrnutí předchozích kapitol

Tři kamarádky, Aura, Electra a Wera, uvažují, co budou dělat o nadcházejících prázdninách. Protože na nic nepřijdou, vydávají se domů. Po cestě Wera navrhne spaní u ní doma, protože její rodiče odjíždějí, a tak bude doma úplně sama. Ostatní dvě dívky souhlasí. Aura se nepohodne se svým bratrem, který jí nechá doma samotnou, přestože už

to několikrát udělal, ale nikdy ne na tak dlouho. Wera přijde domů, kde se domluví se svým tátou, upraví a osedlá koně a vyrazí do města. Electra pomůže s odjezdem svých rodičů a poté čeká na Weru. Aura se zavře u sebe v pokoji. Převlékne se, a když nejnížší přijede, po laně sleze z okna přímo do sedla své klisny. Vystraší svou

kamarádku, která jí chce také nějak uškodit. Aura se směje, ale protože sedlo je neutáhnuté, sklouzne. Aura se ocitne na zemi a s Werou se hlasitě smějí, dokud nepřijde Auřin bratr. Aura i Wera nasednou na koně a vyrazí k El, které poté celou historku poví.

Kapitola druhá

Všechny tři dívky dojely k Weře domů a donesly si do jejího pokoje zavazadla. „Wero, tak mi teda jedeme. Zvládneš to tady sama?“ ptala se jí mamka. „Jo, zvládnou to. Nemusíš se bát, už jsem tu hodněkrát byla sama.“ „Tak dobře,“ mamka nasedla do auta a spolu s tátou odjeli. Wera jim chvíli mávala a pak se otočila k El a Auře. „Co budeme dělat?“ zeptala se El. „Půjdeme se projet,“ Aura se vyhoupla do Lunina sedla. Ostatní dvě dívky udělaly to samé a všechny tři se rozjely k moři. „Haha, jste tak pomalé,“ posmívala se Weře a El Aura. „Tsss,“ zasyčela El.

„Moc si nemysli,“ ucedila Wera mezi zuby a obě pobídly své koně, takže se dostaly na Luninu úroveň a všechny tři mířily k řece, jež ústila do moře. Tam zastavily. „První!“ zavýskly trojhlasně. Aura pohlédla na vodopád, který tekł z vrcholu útesu, na kterém stála vila Blacklaků. „Už jsi tam někdy byla?“ zeptala se Wery. „Ne, nikdy,“ zavrtěla hlavou. „Ty myslíš...?“ „Ano, půjdeme se tam mrknout,“ Aura pobídla Lunu a klusala k vodopádu. El s Werou byly hned za ní. Všechny sesedly a došly pod masu neustále padající vody. Aura a El se o něčem bavily.

Za chvíli se u nich objevila Wera. „Je tu tma. Škoda, že nemáme baterky,“ posmutněla. „Pozdě,“ usmála se Electra a dala každé jednu. Pro sebe si nechala taky. „El, ty myslíš na všechno,“ usmála se Wera a rozsvítila svou baterku. Najednou se odněkud přihnal hejno netopýřů. „Áááh,“ všechny se lekly. „Hnusný létající myši!“ zaklela Electra. „Mluvíš mi z duše,“ poznamenala Wera. „Vždyť jsou to jen netopýři,“ usklíbla se Aura a zamaskovala tak svůj předchozí úlek. „No jo ty, abys hned nedělala statečnou,“ zabrblala El našťvaně.

Pokračovaly dál do jeskyně. Nebylo tam celkem nic zajímavého. Sem tam byly poházené hromady kamení a občas se na zdi objevil starobylý nástavec na pochodně.

„O této oblasti koluje jakási legenda,“ řekla Wera, když zkoumala jeden nástavec.

„Povídej,“ pobídla ji Electra, „já legendy žeru!“

„Kdysi se prý na místo, kde stojí naše vila, přistěhoval mladý syn vlivného kupce z města a postavil si tady dům. Žil tu teprve několik týdnů, když mu na dveře zaklepala podivná dívka.

Řekla mu, že se ztratila a má hlad. On ji pohostil a byl jí takřka uchvácen. Nechal ji u sebe přes noc. Ale ta dívka byla ráno pryč. Mladík byl velmi zarmoucen, že se nedozvěděl její jméno, a přestal se tím zabývat.

Druhý den u něj znovu někdo zaklepal. Byla to ta dívka. On byl zdatný malíř a nakreslil její podobiznu, aby navždy věděl, jak vypadá.

Začali se seznamovat a zjistil, že je to královna ze země Elfů. Když chtěl vědět, kde ta země je, odpověděla mu toto:

*Hledej pod vodou padající,
Najdeš stráže sto let spící.
Tito strážní stráží portál,
Do našeho světa vstoupí
král.*

Potom zmizela. Mladík najmul horníky a poručil hledat cokoli, co by vypadalo jako nějaký vstup.

„A jak to dopadlo?“ zeptala se dychtivě Aura.

„Existují dvě verze,“ řekla Wera. „Jedna říká, že mladík vchod našel a stal se králem. Druhá naopak tvrdí, že z toho zešílel a zemřel v osamocení.“

„Pche,“ El se opřela o zeď, „my bychom přece ni–“ najednou něco zapraskalo a Electra se propadla do stěny.

„Ježíši!“ Vykřikla a spadla. „El!“ vyjekla Aura s Werou a přiběhly k ní. Všechny zvedly hlavy. El, Wera i Aura koukaly jako blázni.

„Ty krásu, štěpněte mě, jestli se mi to nezdá,“ pronesla Aura.

Před nimi se tyčil velký kamenný kruh, který vypadal jako portál. Po obvodu byly vyryty jakési neznámé znaky.

Wera se portálu opatrně

dotkla špičkami prstů. „Ne, nezdá.“

„Co to sakra je?!“ zeptala se Electra vyjeveně.

„Vypadá to jako portál,“ mínila Aura.

Dívky si kruh ještě chvíli prohlížely, ale nic dalšího už nenašly. Bylo už docela pozdě, a tak se rozhodly se vrátit. Vyšly před jeskyni ke klisnám.

„Neřekneme to někomu?“ zeptala se El a vybrala si od holek baterky.

„Proč? Bude to sranda, když to bude tajemství,“ pokrčila rameny Wera.

Luna ihned přiklusala k Auře a ta ji láskyplně pozdravila.

„Už se stmívá. Měly bychom se vrátit,“ navrhla El. Souhlasily a rozjely se zpět k vile.

Když dorazily zpátky, ustály koně a odešly do Weřina pokoje. El sebou plácla na postel. „Milovaná postýlko, už nikdy tě neopustím.“

Wera po ní hodila polštář. „Ta je moje!“ Aura se opřela o stěnu a pobaveně je sledovala.

Chcete aby příběh pokračoval?
Hlasujte na facebooku Jégéčka
nebo pište na
jegecko@gmail.com

Jak jsem přežil(a) první půlrok aneb Jak to vidí prima

Začalo to v den, když jsem se rozhodla, že na základní škole již nechci zůstat déle, než je nutné. Jeden ze dvou důvodů byli spolužáci, kteří se mi smáli za mé dobré známky. Dalším důvodem byla naše paní učitelka, která byla sice hodná, ale zato spoustu věcí nevěděla. Tak jsem se jednoho dne rozhodla, že zkusím udělat přijímací zkoušky na gymnázium. Jeden z nejšťastnějších dnů mého dosavadního života byl den, když mi zazvonil telefon a v něm se ozval hlas mé mamky: „Byla jsi dvacátá

druhá, takže budeš chodit na gympl.“ Byla jsem opravdu velice šťastná. Přes prázdniny jsem si cestu do mé nové školy několikrát prošla, ale přesto jsem se bála, že první den netrefím. Naštěstí vše dopadlo dobře. Když jsem poprvé vešla do třídy, přišla tam milá paní profesorka, která se nám představila jako Němcová. Trochu jsme si prohlédli školu a šli jsme domů. To bylo první den. Další den jsme již dostali učebnice a začali se učit. Líbilo se mi tam. Brzy jsme se díky harmonizačním dnům seznámili. V tu dobu jsme se

už normálně učili. Profesori nám stále dokola opakovali: „Už nejste děti, jste studenti.“ V prvních měsících jsem vůbec nevěděla, jak se mám učit. Byla jsem vzhůru do noci, ale nic moc jsem se nenaučila. Ale jednou jsem na to přišla. Přečetla jsem si to, ač bez svého vědomí nahlas. A pak jsem si šla lehnout a za chvíli jsem usnula. Když jsem se ráno probudila, všechno jsem si pamatovala. A tak jsem přišla na to, jak se učit. Od té doby se mi známky zlepšily.

Lada Vestfálová

Přestup na tuto školu se mi zrodil v hlavě zhruba někdy v červenci roku 2010. Byl jsem teprve ve čtvrté třídě. Už tehdy jsem si myslel na gymnázium. Jelikož mám o pět let starší sestru, která studovala na gymnáziu F.X. Šaldy, začal jsem se jí vyptávat, jaké to tam je. Řekla mi, že kdyby ona byla v mojí kůži, na to samé gymnázium by rozhodně znovu nešla. Že prý tam nejsou zrovna dobří učitelé a jídlo že jí tam nechutná a něco tam a něco tady. Začal jsem se tady vyptávat a pátrat. Zpočátku jsem si myslel, že mám ještě mnoho času, ale rok se s rokem sešel a já se musel rozhodnout. Ale

to jsem nevěděl, že škola, kam jsem zrovna chodil, přestupy na gymnázia nemá zrovna v lásce. Zatímco jsem se rozhodoval, moje paní třídní učitelka a třídní učitel ze souběžné třídy mě pořád odrazovali. Ať prý tam nechodím, že tady se budu mít lépe. Jednou mi třeba pan učitel řekl: „Adame, nechám tě ovládat časomíru v tělocvičně, když nepůjdeš na gympl.“ To mě tedy opravdu dopálilo. Po čase jsem se rozhodl, že půjdu právě na Jeronýmovo gymnázium. Nastal čas přijímacích zkoušek. Celý ten týden jsem nemyslel na nic jiného, než právě na ně. Ten den pro mě byl velkým životním

milníkem. Když jsem zkoušky napsal, nejnavštěvovanější stránka v mém internetovém prohlížeči byla www.jergym.cz. Po zjištění, že jsem dvanáctý, jsem začal oslavovat. Prázdniny uběhly jako voda a nastal první školní den. Vstoupil jsem do třídy a rozhlédl jsem se kolem sebe. Díval jsem se na nové spolužáky a hledal dobrou lavici, kam si sednu. Pořád jsem si připadal, že jsem nový a nevím, jak to tu chodí a tak dále. Při pohledu do minulosti zjistím, že mi ani nedocházelo, že se tu už normálně učím a že je to už moje škola.

Adam Tauš

Náš první půlrok na Jergymu (1.B)

Jak vidí prváci svůj první půlrok na Jergymu? No nemohu mluvit za všechny třídy, ale pokusím se to vylíčit, alespoň z pohledu 1.B. Myslím, že s klidným svědomím mohu říct, že si začínáme zvykat. Úplně první výrazná změna kterou jsem zpozorovala, bylo vytváření teorií. Jakkoli byly nesmyslné, nebo nereálné, téměř všichni si je začali vytvářet i u úplně banálních věcí. Takže jsme rozdělení na skupinky o něčem diskutovali.

Čemu jsme se za uplynulý půlrok naučili: Označila bych to asi jako dovednosti potřebné k přežití. Hned zpočátku jsme byli velmi názorně poučeni samotným profesorem Vydrou, že supl je studentův denní chleba. I přes snahu studentů z vyšších ročníků, poskytnout nám na harmonizačním pobytu takzvanou „léčbu šokem“ v podobě nočního vzbuzení, velikého křiku a nadávání, a tak nám dokázat, že horší už to nebude, se tato léčba minula účinkem. Bylo. Nicméně mnozí z nás se stali experty v určování počasí, kvůli leteckým dnům našeho pana profesora třídního. Jiní touto zkušeností spíše dostali fobii ze slunečných dnů. Chvillemi to až zavánělo okultismem tak, že jsme div nevyvolávali déšť. Nějaký čas jsme se sice pokoušeli stahovat rolety, ale moc to nepomáhalo. Přísloví – „Kam nemůže slunce, musí lékař.“ - u nás značně pokulhávalo. A jelikož jsme ve třídě neměli lékaře, slunce se dostalo všude! Abyste plně pochopili ono nebezpečí, ukryvající se za zdánlivě neškodnou maskou z krásných

slunečných dnů, musíte ovládat velice jednoduché pravidlo a neomylně se jím řídit. A sice: je-li hezky, a slunce svítí, je nabíledni, že budě následovat zkoušení z matematiky. A to pak pan profesor hází do třídy otázky. Za správnou odpověď si poznamená znaménko plus, za špatnou mínus. Nuže ale i získání znaménka mínus, je podle pana profesora prospěšné, alespoň se prý protáhne.

Na základní škole spousta učitelů říkala, že střední škola je nejzábavnější období školních let. Předtím jsem jim nevěřila, ale teď už začínám. Dle mého názoru jsme dostali opravdu úžasné profesory, se smyslem pro humor. Každý má jiný, ale někdy to opravdu stojí za to.

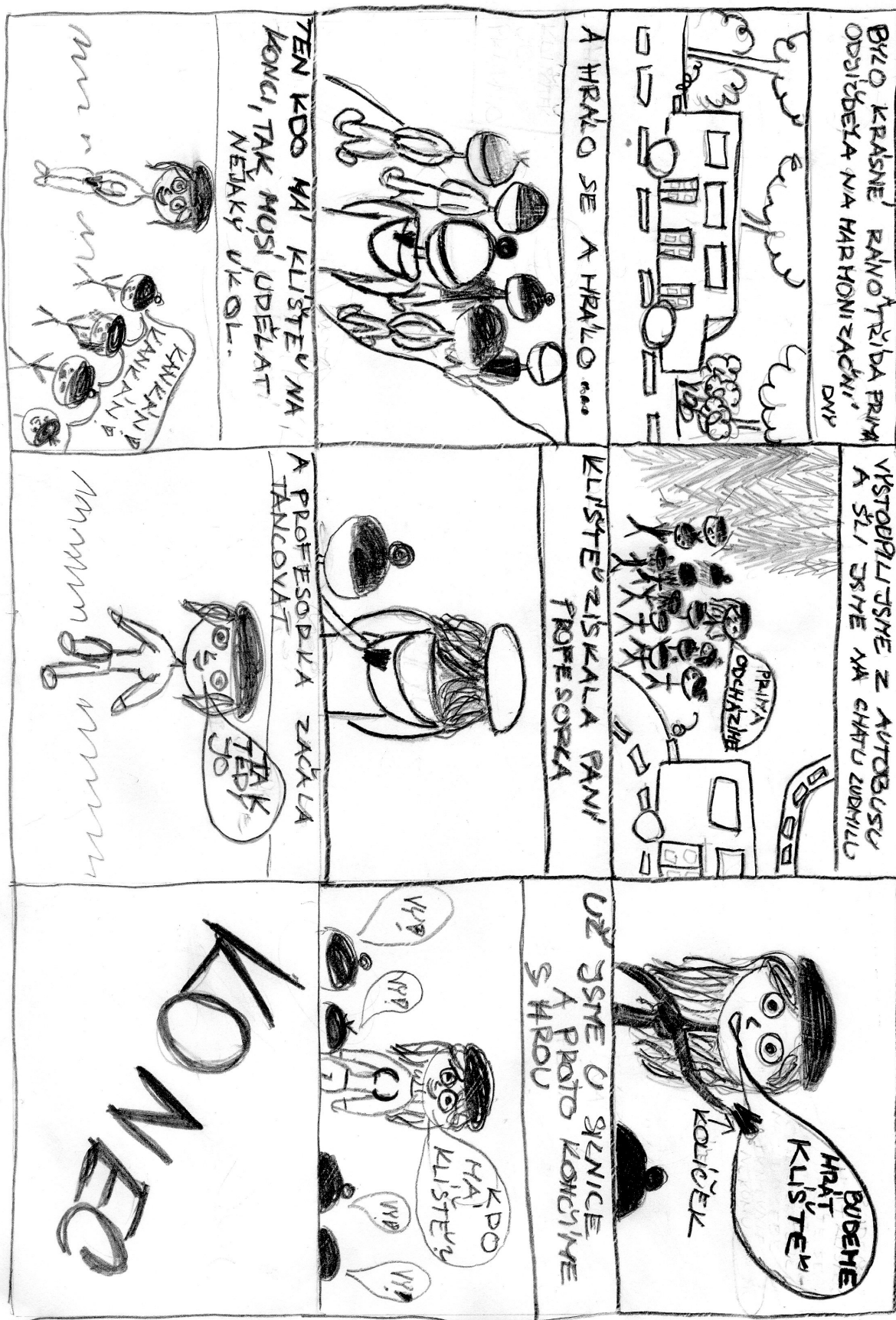
Doufám, že to nezakříknu (zvláštní, když je to psaná podoba), ale i fyzika může být zábavná (OBČAS). Profesori nám vycházejí vstříc. Například v úlohách typu „Stihne Nemo doplout do domečku, než ho dohoní žralok?“ Škola, to je prostě nevypočitatelné místo, i zdánlivě neškodný předmět, jako výtvarná výchova se ukázal být náročným na paměť. Ne snad, že by kreslení vyžadovalo dobrou paměť. To nikoli, pokud do dvou vteřin nezapomenete co jste právě chtěli malovat, ale s dějinami umění už je to horší. Mnoho lidí se smálo, když zaslechli o velké písemce z výtvarné výchovy. Nezbyvalo tedy, než je přesvědčit o opaku. Na hodině angličtiny jsme jednou zhlédli filmovou podobu díla anglického spisovatele Charlese Dickense. Tím dílem byl Oliver Twist. Film

popisoval mimo jiné i stav londýnských ulic v tehdejší době. Nemohla jsem se nepozastavit nad podobností, co do přeplněnosti, s našimi školními chodbami. Mnohým lidem slovo taktika v dnešní době pranic neříká. Ale chcete-li se vyhnout proudu studentů, který vás bude unášet, tam kam jste rozhodně nechtěli, musíte začít taktizovat. Neodvažují se ani naznačit, že se to může být jen maličko podobat taktikám vojevůdců, avšak pomůže vám to se dostat bez větších potíží tam, kam chcete. Těmi potížemi myslím samo sebou schody, ale těm se nevyhnete, ani kdybyste chtěli. Abych se vrátila zpět k tématu, je třeba nalézat skulinky a proudy mezi jednotlivými lidmi, a tak se cíleně posunovat vpřed. Prosím, nenazývejte to předbíháním. Lidé jimž se šikovně vyhnete totiž nestojí v žádné frontě a je jen na nich jak půjdou rychle. Tato bezvýznamná leč často používaná taktika, vám může pomoci i v honbě za obědem. Fronty často bývají úděsné. A tady musím dodat, aby nedošlo k mýlce, nepraktikujte tuto taktiku v prostorách jídelny, protože tam, už to předbíhání je. Pro ty, kterým se bude toto vylíčení prvního půlroku na škole zdát až přespříliš růžové, vězte že to bylo líčeno z té světlejší stránky. Pro objasnění si dovoluji použít citát z jednoho filmu: „Naděje lze nalézt i v těch nejtemnějších dobách, pokud nezapomeneme, že je světlo.“ No a naději? Tu my přece máme, že?

Kulturní vložka

Přinášíme vám komiks z prostředí nejdůležitější akce primy v prvním pololetí, z harmonizačních dnů.

Náklad: 20 čísel Vydává: Gymnázium a SOŠPg Jeronýmova Periodicita: Dvou měsíčník Redakce: Veronika Arientová, Anče Banszelová, Šárka Kadavá, Helena Kodýtková, Anička Landsmannová, Honza Moleš, Ondřej Moravec, Zuzka Morávková, Michaela Palašáková, Clarke Soundon, Lenka Strádalová, Adam Tauš, Lada Vesfálová Korektura: Jakub Hrubý, Mgr. Žaneta Horanová Ilustrace: Michaela Grulyová Editace: Jakub Hrubý